

Ahová érdeemes eljutni

Nagy kegyben volt részem, mert 2002 tavaszán eljutottam Indiába a Pécsi Tudományegyetem Szociológiai tanszéke szervezésében. A hallgatók számára ez egy szociológiai tanulmányút volt, célja a kaszton kívülieknek, a bandszaráknak, az ottani cigányok életmódjának, kultúrájának megismerése, számomra pedig zárandoklat is egyben.

A háromhetes út során ellátogattunk Dzsaipurba, Delhibe, Agrába és egy hetet töltöttünk a szent helyen, Vrndávanban. Csodálatos volt megtapasztalni azt a mély hitet, ami az itt élő emberek mindennapjában jelen van. Atmoszféráját az odaadó lelkeség hangulata hatja át. Mintha mindenki mosolyogva járna az utcán, csak úgy árad belőlük a békesség és a szeretet. Ezzel szemben a Himalája vidéke teljesen más hangulatot árasztott. Nem találtam azt a kézzelfogható meghittséget, viszont a folyó és a magas hegyek új, számomra még ismeretlen érzéssel töltöttek el, amit alig tudok szavakba önteni. Támaszpontunk Rishikes, a Himalája lábánál fekvő zárandokhely volt, ahonnan nap, mint nap kirándulásokat tettünk. A városon keresztül folyik a Gangesz. A partján jobb és baloldalt kiépített lépcső vezet le a folyóhoz. Hosszú bazársorokon a hinduk különleges kegytárgyakat, füstölőket, ékszereket árulnak. Egy jóga ásrmban laktunk, ahol sokan éltek rajtuk kívül nagyrészt zárandokok, jógázók és szerzetesek. Minden márványból épült. A helység több pontján házi oltárt emeltek, ahova bárki bemehetett, és rész vehetett a napi kétszeri pudzsán (szertartáson). Ezen a helyen legtöbbször Siva hívőkkel találkoztunk. A fehér emberek, akik itt élnek szinte teljesen asszimilálódtak, ez kitűnt rasztás hajviseletükből és érdekes öltözékükből. Az itt lakókkal nincs az a közvetlenség, ami Vrndávanban annyira tetszett. Különös, hogy a fehér emberek még ridegebbek voltak, mint Európában. Nem messze Rishikestől található Haridwar. Jelentése, a Harihoz (Visnuhoz) vezető kapu. Gangá-dvárnak is nevezik, mert a szent Gangesz itt éri el a síkságot. Egyike India hét szent városának. Megnéztük a híres Kumbha-méla helyszínét. Minden évben több mint kétmillió remete, szent jön el más különböző zárandokhelyekről, a legeldugottabb erdőkből és a Himalájában rejtőző hegyi barlangokból, hogy a szent folyó vízébe fürdőt vehessenek, imákat ajánlhassanak fel az isteneknek. Ma délelőtt is rengetegen voltak. Nők száriban, férfiak dhótiban fürdöztek a szentvízben. Gyerekek jártak körbe-körbe, és pénzért festették fel a homlokunkra a festéket. Lementünk a Gangeszhez. Mint minden szent hely előtt, levettük a cipőnket. A megélhetés érdekében sokfajta munkát keresnek az emberek. Egy férfi viszonylag könnyű, legföljebb a lelkiismeretének nehéz munkát talált. Mágnesset rögzített egy hosszú bot végére, és azzal tapogatta végig a lépcső mentén a folyó alját. Búvárszemüveg gyanánt egy kis darab üveget fogott a kezébe, és ezzel kereste a tiszta vízben a hívők által bedobált, Istennek felajánlott pénzerméket. Csak arra kellett ügyelnie, nehogy őt is magával rántsza az áradat. Leültünk a lépcsőkre és gyönyörködtünk a napsütötte tájban. Most is nagyobb látványosságnak bizonyultunk, mint a Gangesz. Indiai utunk során, ha megálltunk valahol, a hinduk körénk gyűltek, és kitartóan néztek minket, amit idővel megszoktunk. Nem beszélgetnek, nem mutogatnak, csak szemügyre vesznek. Talán azért furcsa, mert az európai embernek egy ilyen rácsodálkozásra elég egy gyors végigmérés tetőtől talpig. Néhány kilométerrel feljebb a hegyekben a fehér homokos partot, hatalmas nagy, a homok által lecsiszolt sziklák és kövek szegélyezik. Leültem az egyikre meditálni, míg a többiek csendben beszélgettek. Megszólítottam a Gangesz-anyát, és lélekben összekapcsolódtam vele. Kértem, hogy a bennem lévő összes rosszat vigye magával, és áraszsa felém szeretetét. Hatalmas nagy békesség áradt szét a szívemben. Az egész folyót láttam le végig a torkolatig arany színben pompázva, és a partmentén az embereket, amint fürdenek benne. Mégis igaz, a Gangesz tisztító hatása. Ezt én is átéltem. Este még résztvettünk a Gangesz-pudzsán, Rishikesben. Ezt a másfélórás szertartást minden este megismélik, amikor lemegy a nap. A folyó mellett a lépcsőn nagyon sok hívő, szerzetes, s a világ minden részéről érkezett zárandok énekel. Tűzet ajánlanak fel Gangesz-anyának. Az éneklés végén kis levelekre ghis (tisztított vaj) kanócot raknak és a felajánlott tűzből meggyújtják azokat, és mint kis lámpásokat a vízre bocsátják. Ilyenkor kívánni lehet valamit. Nagyon szép látvány. A jelenetnek annyira a hatása alá kerültem, hogy hosszú ideig szólni sem bírtam. Másnap feljebb mentünk a Himalájába. A közlekedés miatt néha megfagyott ereinkben a vér. A kormány a jobb oldalon van, ezért a sziklába vágott úton nem a belső oldalon haladtunk, hanem a szakadék oldalán. Korlátnak persze híre sincsen. Eléggé félelmetes. Az itteni sofőrök egyáltalán nem szívbarjosak. Az előzés a saját sávodban balról, de néha jobbról történik, ahogy éppen hely adódik. Indexet nem használnak csak nagyon ritka esetben, helyette a kezükkel integetnek az ablakon kifelé, így jeleznek a mögöttük előzni kívánó autónak, hogy mikor szabad a pálya, mikor mehet. Kresztáblát csak elvétve láttunk, az is csak kanyarjelző. Leginkább velős megjegyzések utalnak arra, hogy most nehéz szakasz közeledik. Például: Isten adta az életet és ő is veszi el. Ez a figyelmeztető tábla a szakadék szélén áll, angol és hindi nyelven van kiírva, és hogy nem feleslegesen, azt számtalan autóröncs látványa igazolta a szakadékok alján. A hegyekben teljesen nyugodt az élet. Jó volt megpihenni ebben a csöndben, hiszen a nagyvárosokban nagy a forgalom, dudálás, emberek ezrei sietnek valahova. Kétezer méter magasságig jutottunk fel. Egyszerűen csodálatos ez a vidék. A táj érintetlen. Egyre kevesebb várost, illetve települést láttunk. A békességet nem csak a hely sugározza, de az emberekből is ez árad. Ezt a békét hoztam magammal haza, és örültem, hogy itt lehettem. Pintér Veronika